

66

MVCRP016I00W

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 24. 2. 2016
podpis: D. 25. 2. 2016

V Praze dne 19. února 2016
Č.j.: MV-142719-4/VS-2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

..., nar.

Wassit – Irák, státní občan Iráku, trvale bytem
(dále také „žadatel“), zastoupen

JUDr. ...

advokátem, advokátní kancelář se sídlem:

(dále také „právní zástupce“), rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále také „Ministerstvo vnitra“), ze dne 18. 8. 2015, č. j.: VS-251/835.3/2-2011, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění

I.

Žadatel požádal o udělení státního občanství České republiky na základě žádosti podané prostřednictvím Městské části Praha 14 (dále také „žádost“). Žadatel je státním občanem Iráku. Žadatel je rozvedený. Poprvé se oženil v roce 1996 s paní ..., státní občankou Iráku. Z tohoto manželství má tři dcery, všechny státní občanky Iráku. Manželství bylo rozvedeno v roce 2004. V roce 2005 se oženil podruhé, s českou státní občankou. Z tohoto manželství se děti nenarodily. Manželství bylo rozvedeno v roce 2006. V pořadí třetí manželství uzavřel v roce 2009 také s českou státní občankou, a ani z tohoto manželství se děti nenarodily. Manželství bylo rozvedeno v roce 2011. Trvalý pobyt byl žadateli povolen ke dni 14. 9. 2005 za účelem sloučení rodiny s druhou manželkou, českou státní občankou.

Vypraveno dne:

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 22. 10. 2014 podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní řízení o žádosti přerušilo do 15. 12. 2014 a vyzvalo žadatele, aby v této lhůtě předložil listiny, které v tomto usnesení výslovně uvedlo s tím, že jsou nezbytné pro vydání meritorního rozhodnutí (§ 3 správního řádu). Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení (§ 44 správního řádu). Žadatel byl poučen, že má podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Ministerstvo vnitra žadatele upozornilo na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě, že potřebné listiny, o jejichž předložení tímto usnesením byl vyzván, nepředloží. Žadatel doložil požadované doklady dne 5. 12. 2014. Před vydáním rozhodnutí bylo žadateli umožněno, aby nahlédl do spisu a vyjádřil se k podkladům pro rozhodnutí. Žadatel této možností využil prostřednictvím právního zástupce dne 18. 3. 2015, který na dotaz zástupce Ministerstva vnitra ohledně změny trvalého pobytu žadatele sdělil, že mu tato skutečnost není známa a přislíbil, že ji oznámí (protokol sepsaný na Ministerstvu vnitra dne 18. 3. 2015, založený ve spise pod položkou č. 59). Dne 27. 6. 2015 bylo Ministerstvu vnitra doručeno oznámení o změně adresy trvalého pobytu žadatele, a to adresou

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, dále také podmínku, že v posledních pěti letech nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a podmínku prokázání znalosti českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky.

Ministerstvo vnitra konstatovalo, že splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), od 1. 1. 2014 neprokazuje.

Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že žadatel nespĺňuje podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, tj. podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů na úseku pobytového režimu, když minimálně ve dvou případech porušil zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále také „zákon č. 326/1999 Sb.“), tím, že

v zákonné lhůtě tří dnů od doby, kdy došlo ke změně osobního stavu, tuto změnu neohlásil. První případ se týkal oznámení změny osobního stavu po rozvodu prvního manželství, s iráckou státní občankou, kdy žadatel při opakované legalizaci svého pobytu na území České republiky uváděl před českými úřady trvání tohoto manželství, a to až do roku 2005. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že v roce 2005 předložil českým úřadům doklad o rozvodu jeho prvního manželství, vydaný v březnu 2004. V zákonné lhůtě nenahlásil žadatel změnu osobního stavu ani v případě rozvodu jeho třetího manželství, které bylo pravomocně rozvedeno v březnu 2011. Změnu nahlásil až na upozornění Ministerstva vnitra dne 18. 8. 2011 (k tomu viz dopis ze dne 3. 12. 2014, založen ve spise pod položkou č. 28).

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že proti žadateli bylo dne 8. 12. 2008 zahájeno trestní stíhání pro trestný čin poškozování cizích práv, kterého se měl žadatel dopustit tím, že uzavřel formální sňatek se státní občankou České republiky, a to výhradně za účelem získání trvalého pobytu na území České republiky. Z důvodu promíčení trestního stíhání věc byla odložena, neboť usnesení Městského ředitelství Policie České republiky, kterým bylo trestní stíhání zahájeno, státní zástupce Městského státního zastupitelství v Brně usnesením zrušil. V této souvislosti bylo s žadatelem zahájeno správní řízení ve věci zrušení trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., které však bylo zastaveno.

Žadatel požádal o prominutí nesplnění dotčené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství. Žadatel prominutí nesplnění předmětné podmínky odůvodnil tím, že byl po rozvodu manželství značně psychicky vyčerpán, neboť rozlukou velmi těžce nesl a tuto ohlašovací povinnost vůči cizinecké policii si neuvědomil a je přesvědčen, že se nejednalo o závažné porušení zákonné povinnosti, aby mu byla uložena sankce. Ministerstvo vnitra nesplnění této podmínky neprominulo, neboť neshledalo důvody zvláštního zřetele hodné, pro její prominutí.

Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel se zdržuje na území České republiky dostatečně dlouhou dobu, tj. od roku 1999, tudíž měl přiměřenou dobu na to, aby se seznámil s rozsahem a obsahem svých práv a povinností vůči České republice a tyto také řádně a včas plnil. Zohlednilo také skutečnost, že se jednalo o opakované porušení dotčené ohlašovací povinnosti. Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že žadatel důvod, který uvedl, aby mu bylo nesplnění předmětné podmínky prominuto, nepodložil žádným relevantním listinným ani jiným důkazem, aby mohl být zohledněn jako důvod hodný zvláštního zřetele. Naopak Ministerstvo vnitra konstatovalo, že je nezbytné žadateli poskytnout delší čas k tomu, aby mohlo být ověřeno, jak si povinností na úseku pobytového režimu plní, a dále také, aby mohlo být ověřeno, zda a jak žadatel plní povinnosti na úseku veřejného zdravotní pojištění, když od 1. 3. 2014 je zařazen v kategorii osob samostatně výdělečně činných. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že od posledního porušení ohlašovací povinnosti v roce 2011 neuplynula ještě dostatečně dlouhá doba k tomu, aby žadatel přesvědčil

Ministerstvo vnitra, že si své zákonné povinnosti bude dobrovolně a zákonně lhůtě plnit.

Ministerstvo vnitra také konstatovalo, že podle judikatury Ústavního soudu není neudělením českého státního občanství porušeno žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou pro jeho nenárokovost a odkázalo tak na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 586/99, ze dne 8. 3. 2000, kdy Ústavní soud judikoval, že v případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ex lege, ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo, rozhodnout, zda určité osobě české státní občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím Ústavu, ústavní zákony ani mezinárodní smlouvu ve smyslu čl. 10 Ústavy. Dále Ministerstvo vnitra konstatovalo, že takový postup není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství a odkázalo dále na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 624/06, ze dne 17. 5. 2007, kde Ústavní soud konstatoval, že zákon o státním občanství nezakotvuje nárok na získání občanství při splnění zákonných podmínek, ale pouze možnost toto občanství získat. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.

Ministerstvo vnitra na základě těchto skutečností žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 8. 2015, č. j.: VS-251/835.3/2-2011, podal žadatel v právním zastoupení včasný rozklad. K rozkladu přiložil lékařskou zprávu, datovanou ke dni 1. 9. 2015, která obsahuje sdělení, že žadatel po třetím rozvodu v roce 2011 prodělal protrahovaný anxiosně depresivní syndrom a psychosomatický syndrom, byl léčen antidepresivy. V mírné formě potíže trvají dosud.

Žadatel v rozkladu konstatuje, že nebyl ani pro jeden skutek nesplnění ohlašovací povinnosti řešen ve správním řízení a nebyl sankcionován. Žadatel se domnívá, že opomenutí splnění této povinnosti nemělo charakter závažného deliktního jednání, aby mu za něj byla uložena sankce. Žadatel konstatuje, že proto nebyl sankcionován cizineckou policií ani odborem migrační a azylové politiky.

Žadatel namítá, že Ministerstvo vnitra při vydání rozhodnutí nezohlednilo skutečnost, že od roku 2011 beze zbytku plní všechny zákonné povinnosti včetně ohlašovací povinnosti podle zákona č. 326/1999 Sb., což dokládá skutečností, že od roku 2011 několikrát změnil adresu svého pobytu na území České republiky a ohlašovací povinnost splnil včas. Žadatel je přesvědčen, že od roku 1999, tj. od jeho pobytu na území České republiky, žádnou zákonnou povinnost neporušil a ostatní ohlašovací povinnosti plnil vždy řádně a včas. Žadatel uvedl, že je přesvědčen, že po dobu posledních čtyř let prokázal, že své zákonné povinnosti plní dobrovolně a včas.

Žadatel dále namítá, že se Ministerstvo vnitra nevyjádřilo, jaká lhůta je pro něj dostačující, aby žadatel Ministerstvu vnitra prokázal bezvadné plnění zákonných povinností, když v napadeném rozhodnutí konstatuje, že neuplynula ještě dostatečně dlouhá doba k tomu, aby tuto skutečnost prokázal. V tomto směru pokládá odůvodnění Ministerstva vnitra v napadeném rozhodnutí za značně neurčité a téměř nepřezkoumatelné. Naopak žadatel je toho názoru, že od posledního porušení ohlašovací povinnosti v roce 2011 uplynula dostatečně dlouhá doba, kdy prokázal plnění veškerých zákonných povinností v České republice, tj. například povinností v rámci svého podnikání. Žadatel v rozkladu uvádí, že v napadeném rozhodnutí spatřuje nepřiměřenou tvrdost, která nemá oporu v zákoně, ale na žadatele má zásadní negativní dopad.

S tvrzením Ministerstva vnitra, že žadatel důvod, který uvedl, aby mu bylo nesplnění předmětné podmínky prominuto, nepodložil žádným relevantním listinným ani jiným důkazem, aby mohl být zohledněn jako důvod hodný zvláštního zřetele, nesouhlasí. Namítá, že jako důkaz předložil tvrzení, že byl po rozvodu manželství psychicky vyčerpán, neboť rozluku s manželkami těžce nesl. Domnívá se, že Ministerstvo vnitra mohlo žadatele vyzvat o doplnění listinných důkazů v tomto směru, což neučinilo. Svě tvrzení opírá o lékařskou zprávu, jak je shora uvedeno. V příčinné souvislosti svého zdravotního stavu, jak je popsáno v této lékařské zprávě, pak žadatel odůvodňuje své pochybení spočívající v porušení pobytového režimu. Lékařskou pomoc vyhledal v březnu 2011, po rozvodu třetího manželství a od té doby je pod stálým lékařským dohledem. Navrhuje, že na vyžádání Ministerstva vnitra je připraven předložit další lékařské zprávy, případně vyslovit souhlas k nahlédnutí do lékařské dokumentace.

Žadatel se v rozkladu vyjadřuje ke své integraci do české společnosti, a to tak, že v České republice žije od roku 1999, čímž se zcela integroval do jejího prostředí. Žijí zde i jeho tři děti, o které se stará a hradí nadstandardní výživné. Udělení českého státního občanství bude mít vliv na další jeho život v České republice a na život jeho dětí.

V rozkladu se žadatel vyjádřil i k trestnímu stíhání pro trestný čin poškozování cizích práv a ke správnímu řízení ve věci zrušení trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Zmiňuje se o jeho předchozí žádosti ve věci udělení českého státního občanství a konstatuje, že mu nebylo uděleno z obdobných důvodů, jaké jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí, t. j., že porušení ohlašovací povinnosti mělo závažný charakter, neboť bylo s žadatelem zahájeno trestní řízení, které bylo z důvodu promlčení odloženo a na základě této skutečnosti bylo zahájeno správní řízení o zrušení trvalého pobytu pro účelově uzavřené manželství; v té době však nebylo pravomocně ukončeno. Proto žadatel druhou žádost o udělení českého státního občanství podal až po skončení správního řízení o zrušení trvalého pobytu. Konstatuje, že tak mohl vyvrátit tvrzení, že by se mohl dopustit účelově uzavřeného

manželství pro účel shora uvedený. Žadatel je přesvědčen, že zastavením správního řízení o ukončení jeho trvalého pobytu došlo k odstranění pochybností, které byly uvedeny v rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu v rámci řízení o jeho první žádosti o udělení českého státního občanství, proto se žadatel domnívá, že druhé žádosti by mělo být vyhověno a uděleno mu české státní občanství. Při posuzování zákonných podmínek by správní orgán měl postupovat v souladu se zásadou proporcionality. Žadatel je přesvědčen, že porušení zákonné povinnosti, v jeho případě ohlašovací povinnosti, nedosáhlo takové intenzity z hlediska společenské nebezpečnosti takového jednání a že uplynula značná doba od posledního porušení této povinnosti, aby žadateli mohlo být české státní občanství uděleno.

Žadatel žádá o prominutí splnění dotčené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství a požaduje zrušení napadeného rozhodnutí tak, že se jeho žádosti vyhovuje.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se zákony.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. Ministr vnitra se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že žadatel nespĺňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky tak, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V té souvislosti ministr vnitra, stejně jako Ministerstvo vnitra v odůvodnění napadeného rozhodnutí, musí konstatovat, že žadatel nespĺňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť opakovaně nespĺnil v zákonné lhůtě povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, resp. zákona č. 326/1999 Sb. tím, že v zákonné lhůtě tří dnů od doby, kdy došlo ke změně jeho osobního stavu, tuto změnu neohlásil. První případ se týkal oznámení změny osobního stavu po rozvodu prvního manželství, s iráckou státní občankou, kdy žadatel při opakované legalizaci svého pobytu na území České republiky uváděl před českými úřady trvání tohoto manželství, a to až do roku 2005. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že v roce 2005 předložil českým úřadům doklad o rozvodu jeho prvního manželství, vydaný v březnu 2004. V zákonné lhůtě nenahlásil žadatel změnu osobního stavu ani v případě rozvodu jeho třetího manželství, které bylo pravomocně

rozvedeno v březnu 2011. Změnu nahlásil až na upozornění Ministerstva vnitra dne 18. 8. 2011 (viz protokol z jednání na Ministerstvu vnitra ze dne 18. 8. 2011, založen ve spise pod položkou č. 43 k první žádosti, a dopis žadatele ze dne 3. 12. 2014, založen ve spise pod položkou 28 k druhé žádosti).

K námitkám žadatele, že se v jeho případě nejednalo o závažné porušení zákona č. 326/1999 Sb., nakořik za ně nebyl sankcionován ani Policií České republiky ani odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, ministr vnitra předně konstatuje, že postup dle uvedeného zákona nikterak nepředjímá posouzení žadatelova chování pro účely rozhodování o udělení státního občanství České republiky. Ministr vnitra v této souvislosti upozorňuje, ve shodě s ustálenou správní judikaturou, že smyslem a účelem uvedené podmínky je vyloučit riziko, že uchazeč o udělení státního občanství bude porušovat právní předpisy i jako státní občan České republiky, přičemž jednání každého, kdo se uchází o udělení státního občanství, by mělo být transparentní a prosté všech pochybností. Jednání žadatele v letech 2004 až 2005, jež vyústilo v zahájení trestního stíhání a následně i v zahájení správního řízení, jakkoli, jak žadatel upozorňuje v rozkladu, bylo řízení v prvním případě odloženo pro promlčení skutku a v druhém zastaveno (neboť se nade vši pochybnost nepodařilo prokázat, že k účelově uzavřenému manželství došlo), a následně i jeho další jednání v roce 2011, kdy opět přinejmenším otálel s oznámením svého třetího rozvodu odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, a to za situace, kdy mu byl na území České republiky povolen trvalý pobyt, jak shora uvedeno, z důvodu uzavření manželství se státní občankou České republiky, nelze podle názoru ministra vnitra rozhodně označit za transparentní a prosté všech pochybností. V kontextu všech uvedených skutečností nemůže proto ministr vnitra porušení oznamovací povinnosti spočívající v neohlášení prvního a třetího rozvodu považovat za toliko formální pochybení, od kterého by bylo možné odhlédnout a podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství mít za splněnou. Ministr vnitra také poznamenává, ve shodě se závěry Ministerstva vnitra v napadeném rozhodnutí, že od vytykaného porušení zákona č. 326/1999 Sb. neuběhla dostatečně dlouhá doba, aby mohlo být ověřeno, že žadatel bude nadále své zákonné povinnosti plnit (viz dále).

Žadatel uvádí, že nesplnil svoji zákonnou povinnost spočívající v neohlášení změny rodinného stavu v důsledku svého značného psychického vyčerpání po rozvodech, neboť rozvody s manželkami těžce nesl. K rozkladu přiložil lékařskou zprávu ze dne 1. 9. 2015. Ministr vnitra k lékařské zprávě, v níž praktická lékařka uvádí, že po rozvodu byl žadatel léčen antidepresivy, a současně prodělal psychosomatický syndrom projevující se bušením srdce, zažívacími problémy, nespavostí, konstatuje, že s jejím obsahem nemůže polemizovat, avšak nelze z ní také nijak dovodit, že uváděné psychické obtíže byly skutečně s to žadateli zabránit v oznámení změny osobního stavu po rozvodu dotčených manželství.

K námitce žadatele, že se Ministerstvo vnitra nevyjádřilo, jaká lhůta je pro něj dostačující, aby žadatel Ministerstvu vnitra prokázal bezvadné plnění zákonných povinností na úseku pobytového režimu, ministr vnitra konstatuje, že vychází z právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 20. 8. 2009, č. j. 5 As 39/2009 - 81, ze kterého lze dovodit dobu, po kterou musí žadatel povinnosti uvedené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství plnit, není-li zákonodárcem jednoznačně stanovena, a to v porovnání s ustanovením. § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, které stanoví, že osoba žádající o české stání občanství nebyla v posledních 5 letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin.

K žadatelově námitce, že je v České republice integrován, že zde žije od roku 1999, že zde žijí i jeho tři děti, o které se stará a hradí nadstandardní výživné, a že udělení českého státního občanství bude mít vliv na další jeho život v České republice a na život jeho dětí, ministr vnitra uvádí, že z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky, kdy porušil opakovaně povinnosti na úseku pobytového režimu, jak je shora uvedeno, nesdílí názor žadatele o jeho integraci do české společnosti. Integrace cizince do české společnosti spočívá nejen v jeho integraci v oblasti rodinné, pracovní, sociální, ale také v dodržování právního řádu České republiky.

Ministr vnitra rovněž konstatuje, že z podkladů založených ve spise nelze dovodit, že by mohl být žadatel na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující pro začlenění cizince do české společnosti. I z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že povolení trvalého pobytu cizinci na území České republiky dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro jeho život na tomto území. Ministr vnitra se domnívá, že ačkoliv se žadatel v České republice zdržuje cca 15 let, samotná délka jeho pobytu však nemůže být dostatečným znakem, který by svědčil o završení jeho integrace do české společnosti, když právě dodržování a plnění povinností stanovených českým právním řádem je znakem, který významně vypovídá o tom, jak hluboce a pevně je osoba žádající o české stání občanství do české společnosti integrována. Trvalý pobyt byl žadateli povolen dne 14. 9. 2005 za účelem sloučení rodiny, tj. na základě uzavření druhého manželství s českou státní občankou v Brně dne 23. 7. 2005. Toto manželství bylo pravomocně rozvedeno dne 26. 1. 2007, přičemž manželé spolu více jak 6 měsíců nežili, (viz rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2006). Rozvodem druhého manželství odpadl také důvod, proč byl žadateli na území České republiky povolen trvalý pobyt. Rozvodem v roce 2011 skončilo také žadatelovo třetí manželství, které uzavřel v Praze dne 30. 10. 2009 rovněž s českou státní občankou, čímž žadatel nemá již žádné vazby na české státní občany.

Ministr vnitra na základě shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že žadatel nesplnil podmínku zakotvenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona

o státním občanství, neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro její prominutí, jak je uvedeno výše, a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra

